

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ROGÉS RÈGIS

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

"Ένα διαπεραστικό σφύριγμα άκούστηκε μέσα στην ήσυχία της σκοτεινής νύχτας. Μέσ' από τὰ κλαδιά των πυκνών δέντρων, ένας γερασμένος άνθρωπος πετάχτηκε και έτρεξε προς τὸ μεγάλο δρόμο, πού περνοῦσε ἀπ' τὸ ξοημὸ εκείνο δάσος. Δεύτερο σφύριγμα άκούστηκε σὲ λίγο και τὴν ἴδια στιγμή ἡ σιλουέττα ἐνὸς νέου φά-

νιχε νὰ προχωρή μὲ μεγάλη προφύλαξη πρὸς τὸμέρος πού τραβήξε ὁ πρώτος άνθρωπος.

— Έσύ εἶσαι, Τζῶν; Πόσο ἀνησυχούσα μήπως δὲν ἐρχόσονται σήμερα νὰ μὲ ἰδῆς! Ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

— Δὲν μπορούσα νὰ μὴν ἐρθῶ. Μπάρμπλα-Τόμυ. Στὸ εἶχα υποσχεθεῖ! Τί μὲ θέλεις; Σὲ τί μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος: εἶπε ὁ νέος.

Τὰ μάτια τοῦ γέρω-Τόμυ ἔλαμπαν ξαφνικά ἀπὸ εὐχαρίστηση.

— "Ὅπως σοῦ εἶπα, Τζῶν, και προχθές, εἶπε στὸ νέο ἀποφάσισα πιά νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω στὴν πόλη αὐτή, ὅπου ξέρεις πόσο κινδυνεύω γιὰ τὴν τελευταία κλοπή...

— Μὰ τί φοβάσαι; Εἶσαι πολὺ καλά ζουμμένος ἐδῶ; ψιθύρισε ὁ νέος... "Ἐπειτα μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτὲ χωρὶς προστασία.

— "Ὀχι, ὄχι! Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω πιά αὐτὴ ἡ ζωὴ...Θὰ φύγω μακριὰ γιὰ νὰ ἡσυχάζω ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο τοῦ φρέβου πού μὲ βασανίζει νύχτα και ἡμέρα...

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἔμειναν λίγες στιγμὲς σιωπηλοί.

— "Εκείνο πού ζητάω ἀπὸ σένα σήμερα, Τζῶν, εἶνε μιὰ σπουδαία ἐκδούλευση τὴν ὁποία εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀρνηθῆς.

— Τ' εἶν' αὐτὰ πού λὲς Μπάρμπλα-Τόμυ; Ἀμφιβάλες λοιπὸν γιὰ τὴν ἀφοσίωσή σου γιὰ σένα;...

— "Ὀχι, Τζῶν δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ ἀκουσέ με! Θὰ γνωρίζεις βέβαια τὸν "Εντβαρ Ρουκέν, αὐτὸν πού κάθεται στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι κοντὰ στὰ μεταλλεῖα!

— Ναι! τὸν ξέρω καλά!

— Ξέρεις ἐπίσης ὅτι ἔχει και ἓνα χορίτσι; — Βέβαια. Ἐννοεῖς τὴν ὠραία Διάνα; ἔ;

— "Ἀκριβῶς. Μπράβο! Εἶσαι βλέπω πολὺ καλά πληροφορημένος. Λοιπὸν, ἀκουσέ με Τζῶν. Τὴν κοπέλλα αὐτὴ τὴν ἀγαπῶ και θέλω, πρὶν φύγω, νὰ τὴν κάνω γυναῖκά μου!

Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ γέρω-Τόμυ, τὰ μάτια τοῦ Τζῶν ἄστραψαν κ' ἓνα κίμα αἵματος ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό του... Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψει ἀκόμα σ' ἐκεῖνα πού εἶχε ἀκούσει.

"Ο Γέρω-Τόμυ ὁμῶς, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀλότοιμη αὐτὴ ταραχὴ τοῦ νέου, ἐξακολουθῆσε:

— Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, Τζῶν, τὴν ὠραία Διάνα... Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ πρὲς αὐριο στὸν πατέρα της και νὰ τὴν ζητήσης ἐκ μέρους μου, λέγοντάς του ὅτι θὰ τοῦ πληρώσω τὲς 200 λίρες πού ζητάει γιὰ νὰ δώσει τὴν συγκατάθεσή του στὸ γάμο αὐτῶν.

"Ο "Εντβαρ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ χρήματα και ἐξ' ἄλλου ξέρει καλά ποιὸς εἶμαι. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἀρνηθῇ...

"Ο Τζῶν δὲν ἤξερε τί ν' ἀπάντησε. Στὸ γέρω — Τόμυ, ὄφειλε ὅλη τὴ λίγη εὐτυχία τῆς ζωῆς του. Ὁραφῶς ἀπὸ πατέρα και μητέρα, βρέθηκε πολὺ μικρὸς στὸ σπίτι τοῦ γέρω — Τόμυ κ' ἐκεῖ ἀνατράφηκε ἀπ' αὐτὸν ὡς τὴν ἡλικία πού ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸ του. "Ο Γέρω — Τόμυ ἦταν γιὰ τὸν Τζῶν ὁ δεύτερος πατέρας του, ὁ προστατὴς του, ὁ σωτήρας του. Χωρὶς αὐτὸν, ποιὸς ξέρει, ἂν θὰ βρισκότανε τώρα στὴ ζωὴ ὑστερα ἀπὸ τὸ ἀτύχημα πού εἶχε νὰ χάσῃ τόσο μικρὸς τοὺς γονεῖς του και νὰ μείνῃ ὁραφῶς και ἀπροστάτευτος στους πέντε δρόμους...

Και ὁμῶς τώρα; Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ τώρα; "Ο Τζῶν στὰ μάτια τοῦ γέρω — Τόμυ ἀντίσχυσε τὴ στιγμή ἐκείνη γιὰ πρώτη φορά τὸν ἀντίζηλο τῆς καρδιάς του...

— Καλὰ, Μπάρμπλα Τόμυ, τοῦ ἀπῆντησε, ὁ νέος συγκαταίνοντας ὅσο μπορούσε τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς του. Καλὰ! ἐγὼ παραδέχομαι ὅτι ὁ "Εντβαρ θὰ δελεασθῇ ἀπὸ τὰ χρήματα και θὰ συγκατατεθῇ σ' αὐτὸ τὸ γάμο τῆς κόρης του. Μὰ ἂν ἐκείνη, ἀρνηθῇ νὰ σὲ πάρῃ!

— Δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ!

— Πού τὸ ξέρεις;

Τὴν τελευταία ἐρώτηση ὁ Τζῶν τὴν εἶπε μ' ἓνα τόνο πού ἔδειχνε, πὼς μέσα στὴν ψυχὴ του ἔκρυβε κάποιο ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν τὴν κοπέλλα. "Ο Μπάρμπλα Τόμυ ἄρχισε νὰ υποψιάζεται και κυττάζοντας παράξενα τὸν Τζῶν στὰ μάτια τὸν ρώτησε.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα ἂν μ' ἀγαπᾷ ἡ κόρη ἢ ὄχι; Ἐκτὸς ἂν τὴν ἀγαπᾷς...

— Ναι, ναι, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ πολὺ τὴ Διάνα, Μπάρμπλα

Τόμυ, εἶπε ξαφνικά ὁ Τζῶν, χωρὶς νὰ μορσῇ πιά νὰ συγκατατεθῇ.

— Τὴν ἀγαπᾷς, μὰ ἐσύ δὲν ἔχεις χρήματα γιὰ νὰ τὴν πάρῃς!...

"Ο Τζῶν πῆγε και νὰ πῆ στὸν Μπάρμπλα Τόμυ ἀλλὰ συγκατατεθῆκε.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Τόμυ. Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς; "Ἐτσι κ' ἐτσι βλέπεις καθαρά πὼς ἡ Διάνα δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ γίνῃ διζή σου...

— Θὰ σφεφθῶ!... ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

— Δὲν θὰ μὲ κάνῃς λοιπὸν αὐτὴ τὴ χάρι;...

— "Ὀχι!

— Οἱ δύο ἀντίζηλοι κυττάχθηκαν στὰ μάτια και σώτησαν μερικές στιγμὲς. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκε ξαφνα ὁ θόρυβος τῶν τροχῶν ἐνὸς ἀμαξιοῦ πού ἐρχότανε πρὸς τὸ μέρος τους...

— Πρῶπει νὰ φεύγω! εἶπε ὁ Μπάρμπλα Τόμυ.

— Καληνύχτα! ψιθύρισε ὁ Τζῶν.

Και χωρὶς νὰ προσθέσουν τίποτα ἄλλο χωρίσαν σιωπηλοί και δὐσθυμοί...

***

"Ὀλη αὐτὴ τὴν νύχτα ὁ Τζῶν δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. "Ὁ νοῦς του γύριζε πότε στὴν ὄραία Διάνα και πότε στὸν γέρω — Τόμυ, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε πάρῃ ἀκόμα ν' ἀγαπᾷ και νὰ σέβεται.

"Ἦταν ἀκόμη ἑλισσόμενος ἀπὸ τὰ λόγια πού εἶχε ἀκούσει λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ προστατῶ του. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Πὼς ἔπρεπε νὰ φερθῇ; Νάρησῃ τὴ Διάνα, νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Μπάρμπλα Τόμυ;... "Ἄ! ὄχι! ὄχι! Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ποτὲ, ποτὲ!...

"Ο Τζῶν ὅταν ξύπνησε τὸ πρωὶ σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξιουκονομήσῃ τὰ χρήματα πού ζητοῦσε ὁ πατέρας τῆς Διάνας γιὰ νὰ συγκατατεθῇ στὸ συνοικεῖο τῆς κόρης του και νὰ προλάβῃ ἔτσι τὸν Μπάρμπλα Τόμυ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, βγήκε ἔξω και πῆγε νὰ συναντήσῃ ἓναν τοκογλόφο ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤλπιζε νὰ δανεισθῇ τὲς 200 λίρες.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὲς δώσω τοῦ εἶπε ἀπότομα ἐκεῖνος, ὅταν τὸν ἐπεσκέψῃ στὸ γραφεῖο του. Ἐγὼ ζητῶ πάντοτε ἐξασφάλιση τῶν χρημάτων μου και ξέρω ὅτι σὶ εἶσαι ἓνας ἀπειθαρχῶς.

"Ο Τζῶν προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ λέγοντάς του ὅτι θὰ τοῦ ἐπέστρεφε πολὺ γρήγορα τὰ χρήματα πού θὰ δανειζότανε, ἀλλὰ στάθηκε ὀδύνατο.

Τὴν στιγμή ὁμῶς πού ἔκανε νὰ φύγῃ, ὁ τοκογλόφος τὸν φώναξε και τοῦ εἶπε:

— Ὑπάρχει ἓνας τρόπος γιὰ σένα νὰ βρῆς τὰ χρήματα πού σοῦ χρειάζονται.

— Ποιὸς; ἐρώτησε μ' ἐκπλήξῃ ὁ Τζῶν...

— Νὰ προσπαθήσης νὰ βρῆς ἐκεῖνον πού διέπραξε τελευταία τὴν περιφρονημὴ κλοπὴ τῆς τραπέζης. Θὰ τὴν θυμᾶσαι βέβαια! ἔ; Λοιπὸν, ὅταν τὸν καταδώσης, ἡ Τράπεζα θὰ σοῦ πληρώσῃ ἀμέσως τὸ ποσὸ πού ζητᾷς νὰ δανεισθῆς ἀπὸ μένα.

"Ο Τζῶν ἔμεινε λίγες στιγμὲς βουβός. Κατακόκκινος και ταρ-γυμένος πῆρε ὑστερα τὸ καπέλλο του και βγήκε στὸ δρόμο...

"Ο ἥλιος ἔκαιε ἔξω και ἓνας ζεστός ἀποπνιχτικὸς ἀνεμὸς ἔκανε τριγύρω...

Ὅτὲ ἤξερε πού πήγαινε ὁ Τζῶν. Μέσα στὴν ψυχὴ του πάλευαν δύο μεγάλα αἰσθήματα. "Ἡ ἀγάπη και ἡ ἀφοσίωση πού εἶχε στὸν Μπάρμπλα-Τόμυ και ὁ μεγάλος φρενας πρὸς τὴν κόρη τοῦ "Εντβαρ. Τί ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ δύο; Μὲ ποῦ μέρος ἔπρεπε νὰ πῆρῃ.

"Εκείνη τὴ στιγμή καθὼς ἔστριβε τὴ γωνιά ἐνὸς ξοημοῦ δρομίσκου, εἶδε νόρχεται ἐπάνου του ἓνα ἀμαξάκι πού τὸ δὴγούσε μιὰ κοπέλλα. "Ἦταν ἡ Διάνα, ἡ ὠραία Διάνα, πού ἐρχότανε ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι της και πήγαινε πρὸς τὴ πόλη...

— Καλημέρα, Τζῶν! τοῦ φώναξε. Πὼς βρίσκεσαι τέτοια ὦρα ἐδῶ;

"Ο Τζῶν τὰ εἶχε χαμένα. Μόλις πρόφτασε νὰ τῆς ψιθύρισῇ μιὰ καλημέρα μ' ἀμέσως τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν εἶχαν ἀκόμα τὸ θάρρος νὰ μείνουν μόνου και νὰ μιλοῦν φανερά, πρὸς τὸν κόσμο...

***

"Ο ἥλιος μόλις εἶχε δύσει και στὸν οὐρανὸ τὰ σύννεφα εἶχαν πάρει ἓνα βαθὺ κόκκινο χρώμα.

"Ἡ ἐξώπορτα τοῦ κήπου τοῦ σπιτιοῦ τοῦ "Εντβαρ ἀνοίξε και ἓνας ἄνθρωπος μῆλξε μέσα βιαστικὸς.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ μορφή τῆς Διάνας προβάλλε μέσα ἀπ' τὰ δέντρα.

— Έσύ ἐδῶ, Τζῶν; ἰ... πὼς; τί τρέχει;

— Εἶνε καιρὸς πιά, Διάνα νὰ γίνουμε εὐτυχεῖς! Ἐρχομαι νὰ συναντήσω τὸν πατέρα σου! Ἐχω χρήματα, Διάνα! ἔχω

όσα χρήματα χρειάζονται για να σε πάρω γυναίκα μου.

Η κόρη του Έντβαρ έγινε κατάχλωμη. Κάποια άδριστη άνησυχία πέρασε απ' το μυαλό της. Πού τὰ ελχε βοή τὰ χρήματα ὁ Τζών; Πῶς ελχε κατορθώσει νὰ προμηθευθῆ τὸ ποσό πού ζητοῦσε ὁ πατέρας της γιὰ τὸ γάμο τους;...

Μηχανικά ἀκολούθησε τὸν Τζών εως τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐκεῖ οἱ δύο ἐρωτευμένοι σταμάτησαν:

— Πρὶν μποῦμε μέσα πρέπει νὰ μάθω, Τζών, πού βρῆκες τὰ χρήματα αὐτά; τοῦ εἶπε ἐκείνη κόβοντας τὸ δρόμο του.

— Μοῦ τὰ δάνεισε ἕνας φίλος μου! ἀπήντησε ἐκεῖνος κ' ἕνα κῦμα αἵματος τοῦ ἀνέβηκε στὸ πρόσωπο.

— Ποιὸς φίλος; ρώτησε πάλι ἡ Διάνα!

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ αὐτὴ τὴ φορά. Ἐκύταξε τὴν Διάνα στὰ μάτια καὶ ἔμεινε ἔτσι χωρὶς νὰ μπορῆ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἐξάφνα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της Διάνας ἀνοίξε καὶ ἡ μορφή τοῦ πατέρα της προβάλε ἀσύστηχ.

— Γιατί δὲν λέτε ὅτι τὰ χρήματα σὰς τὰ ἔδωσαν ἀπὸ τὴν Τραπεζα...

— Ἀπὸ τὴν τράπεζα; ἔκανε ἡ Διάνα...

— Ναί! πρόσθεσε ὁ Έντβαρ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόδωσε ἕναν κλέφτη, ἕναν ἐγκληματία μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβὴ πού θὰ ἔδιναν στὸν καταδότη του...

Ἡ Διάνα κῦτταξε κατάχλωμη τὸν Τζών χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ μιλήσῃ...

Ἐκεῖνος κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ταραχὴ του σκεκότανε ἀκίνητος μὲ χαμηλωμένα μάτια...

Μιά μικρὴ σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Ἡ Διάνα δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά της. Ὡστε ελχε προδώσει λοιπὸν τὸν Γέρω-Τόιμ, τὸν προστάτη του, τὸν σωτήρα του...

Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκε ὅτι γινηκὰν γιὰ τὴν ἀγάπη της, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ συγχωρήσῃ αὐτὴ τὴν προδοσία...

— Ὅχι, ὄχι, φώναξε τέλος. Δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἄντρα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀγαποῦσα ἄλλοτε, ἀλλὰ τώρα, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν προδοσία, τὸν μισῶ, τὸν μισῶ...

— Συγχώρησέ με, Διάνα, συγχώρησέ με! ψιθύρισε ὁ Τζών. Ἐπρόδωσα τὸν Τόιμ γιὰ νὰ σε πάρω γυναίκα μου!

— Δὲν ζήτησα ποτὲ ἀπὸ σένα νὰ κάνῃς ἕνα τέτοιο ἐγκλημα!... Νὰ μὴ σε ξαναἰδῶ ποτὲ!... Ποτὲ πιά!

Ἡ τελευταῖες αὐτὲς φράσεις τῆς κόρης τοῦ Έντβαρ ἐλέχθησαν μὲ τέτοια δύναμη καὶ ἀποραυστικὸτητα, ὥστε ὁ Τζών εἶδε, ὅτι ἦταν πιά περικτὸ νὰ ἐπιμένῃ. Τρέμοντας μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ κλονισμένο ἐβόρξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὴ Διάνα καὶ χάρθηκε σιγὰ σιγὰ μέσα στὰ πικρὰ δέντρα τοῦ κήπου. Λίγες στιγμὲς πέρασαν ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ Διάνα εἶδε, ὅτι ὁ Τζών ελχε πιά φύγει μακριὰ της ἔπρεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καὶ ψιθύρισε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Πατέρα μου, πατέρα μου! πόσο εἶμαι δυστυχισμένη!...

Roges Régis

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ - ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Σάρλ Μονσελέ ελχε προσκληθεῖ κάποτε σὲ γεῦμα ἀπὸ ἕνα νεόπλουτο, πού ἦταν πολὺ ἐνθουσιασμένος γιατί ελχε στο τραπέζι του ἕναν τόσο περίφημο συγγραφέα, πού ελχε ταυτοχρόνως τὴ φήμη μεγάλου φαγᾶ.

Ὅταν ἐσέρβριαν τὸ ψητὸ ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε κ' ἔφεραν μιὰ μπουκάλια κρασί, πού εἶχαν ἀφήσει ἀπάνω της ἐπιδεικτικῶς τὶς ἀράχνες ἀπὸ τὸ ὑπόγειο πού τὴν βγαλάν.

— Εἶνε γνήσιο παλῆθ Σαμπρετιέν, εἶπε ὁ νεόπλουτος. Πάρα πολὺ παλῆθ. Ἡθελα νὰ μοῦ ἐλέγατε, κύριε Μονσελέ πῶς τὸ βρέξατε.

Ὁ Μονσελέ τὸ δοκίμασε, ἐπίεσθ ὅτι οἱ προμηθευταὶ ἐκοροῦδσαν τὸν νεόπλουτο καὶ ἐβάλαν κρασί τῆς τελευταίας ἐσοδείας σὲ μπουκάλια μὲ παλῆς φίδες καὶ μὲ ἀράχνες. Ἰπ' ἔξω καὶ εἶπε:

— Εἶνε λέει πάρα πολὺ παλῆθ; Τότε αὐτὸ τὸ κρασί ἔχει τὴ χάρι μερικῶν ἀνθρώπων μὲ σπανία ἰδιοσυγκρασία. Δὲν φαίνεται καθόλου ἡ ἡλικία του.

***

Σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ πανσιὸν κάποιος παραπονεῖται στὸ γκαρσόνι.

Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστὸ. Ἐγὼ εἶμαι παλῆς πελάτης καὶ μοῦ δίνον συνήθως δύο κομμάτια ψητῶ. Σήμερα μοῦ ἔφερες ἕνα.

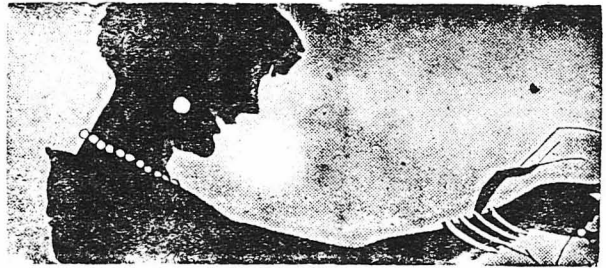
— Ἐχετε δίκιο, εἶπε τὸ γκαρσόνι. Ἀλλὰ τὴν μαγειρίσσεια καὶ ἡ καινούργια βὲν ἤξερε ὅτι ἡ ἄλλη ἔκοβε τὸ κομμάτι σας σὲ δύο.

***

Ἡ Μαργαρώ στὴν Ἀντριάννα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν καινούργια σου ἀφεντικιά;

— Καθόλου. Ἡ κυρία μᾶς προσέχει πάρα πολὺ. Ὁ κύριος καθόλου.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΗΛΙΚΙΑ

Τοῦ Peacock

Ἐλχε τέσσερα κοῦ κ' ἔζη ἐγὼ χοροτάκια
ὄαν ἐπαίξαμε μαζὺ μὲς' στὸ περιβόλι,
τότε ὄαν τραβῆλα τραγιά, τότε ὄαν ἀντάκια,
κ' ἡ ζωὴ μας ἦτανε κἀθε μέρα σκόλη.
Παίξαμε ἀνθοπόλεμο, σὶς σπηλιές χοροτάκια,
κεληρθόσαμε γλυκὰ ὄαν τὰ χελιδόνια,
στὰ χοροτάκια τοῦ γλωροῦ κάμπον ἔξαπλώναμε
καὶ στεφάνια πλέκαμε πρὶν ἔξηρτα χορῶνα.

Σὰν τὸ ὄδο ἀνοίγεις, ὄμορφη παρθένα,
κ' ἡ ἀγάπη μου γλυκειά ὄαν καὶ πρὶν βατοῖσες
καὶ γιὰ σένα ὄ καιρὸς ὄπως καὶ γιὰ μένα
δύσχος μαῦρους λογιμοῦς γελαστὸς περνοῖσες.
Κι' ἐδυνάμωνε ἡ φοιτιά κ' ἄναβε ὄ καμῖος μου
κ' ἡλιπία νὰ ζήσουμε ὄαν ποτὶ τριγόνια
ἔθαροῦσα πῶς καὶ ὄ μ' ἀγαποῦσες, φῶς μου,
ὄπως ὄ ἀγαποῦσα ἐγὼ πρὶν περῆτα χορῶνα.

Πλήθαιαν τὰ κάλλισον χρόνον μὲ τὸν χορῶν
τότες βάλθησαν πολλοὶ νὰ σὲ τραγουδοῦνε,
κ' ἔβλεπες, βασίλισσα σὶν λαιμοῦ σου θρόνον,
νὰ χοροῦναι ὄαν σκλάβοι σου, νὰ σὲ προσκυνοῦνε.
ὄσες πλοῆτη καὶ τιμῆς σου θαμπόνανε τὰ μάτια,
πάτησες τὸν ὄχρον σου τὰ παρθένα γόνια
κ' ἔκανε τοῦ φίλον σου τὴν φτωχὴ καρδιά κομμάτια,
καὶ τοῦ ὄρημας τὸν τοῦ πρὶν σαράντα χορῶνα.

Ἐξῆρα, γιατίεῦνθα καὶ παντοῦνθα μιὰ μερῶν
— δὲν μετάνοισα ποτὲ γιὰ τὴν ἐκλογὴ μου—
κ' ἔδιαν κάπως ἔμαθα πῶς ἐγίνηκες μητιέρα,
τὸ παιδάκι πῶκαμες δὲν τὸ πῆθησα παιδί μου:
Ἐλγα τὸ κοπάδι μου, τὰ δικὰ μου τὰ παιδιά,
ἄμα τὰ χοροῦναι πέρφανε τὰ χορῶνα
μὲ τὴν εὐτυχία τους νὰ μ' ἀνοῖγουν τὴν καρδιά
στὸ τραπέζι μιὰ γραμμὴ, πρὶν τοῖντα χορῶνα.

Ἐγίνες ἀρχόντισσα κ' ὄμορφη, τραγὴ κυρά,
κ' ἔλαμπες, σὶς δόξες σου, μὲς' στ' ἀρχοντικὸ σου.
Ἄν ἔμεῖς δὲν εἶχαμε τὸν παρῶ μὲ τὴν σοφῶ
ὄν' ἐν' ἀρχοντικὸ σπιτο ὄαν καὶ τὸ δικὸ σου,
τοῦ στεροῦ μου τοῦ παιδιοῦ ὄαν γνόταν τὰ βαφτίδια
στὸ ζεστὸ σπιτάκι μου — ἔξω πέρφταν γόνια—
εἶδαμε κ' ἔμεῖς χαρὴς, γλῆνια μὲ παιχρίδι.
Ἐἴκοσι πέρασαν ἀπὸ τότες χορῶνα.

Πάντοτερα μὲ τὸν καιρὸ τὴν μεγάλῃ μου τὴν κόρη
κ' εἶμαι τώρα παπποῦλης, γαρομάλλης γέρος:
πῆρα τ' ἀγρονάκι μου, σκάνταλο, ξανθὸ ἀγόρι
νὰ μαζέγῃ λούλουδα στὸ γνωστὸ μας μέρος.
Κεῖ πὸν παίξαμε μαζὺ δύο μικρὰ τραβῆλα παιδάκια,
ἔχει πάντα λούλουδα καὶ λαλοῦν τριγόνια
κ' ὡς ἐπάνω γέμισε τὸ καλῆθι λουλουδάκια.
Ἀπὸ τότες πέρασαν μολὶς ὄσκα χορῶνα.

Κι' ἂν ἐπέταξαν μαζὺ ἡ ἀγάπη μου κ' ἡ ἰεότης,
κ' ἂν ἐπάγωσε ἡ καρδιά, πάντα θε νὰ σὲ θυμῶμαι
μὲ μιὰ ἀγάπη τρυφερὴ—ὄχι θυὸς ὄαν τὴ πρώτη—
ὄς τὴν τελευταία μας καληνῆχτα πον θὰ ποῦμε.
Θὰ τὴν ποῦ καὶ θὰ τὴν πῆς κ' ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ
πού ὄτὸ δάσος τρέχαμε γιὰ ν' ἀκοῦμε τὰ τριγόνια
κ' ἔξαπλώναμε, παιδιά, στὸ χοροτάκι τὸ γλωρῶ,
θάνε μολὶς ἔκατο περασμένα χορῶνα.

(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸν)

Δ. Στάης

